

Erkölcsei megközelítés

Eörsi István Az ügynöktörvény – erkölcsi szemszögből című cikke inspirált eme levél megírására. A szerző remekül, színesen okfejt és összegez, a leírta valóban jól tükrözik az e téren kavargó, nehezen értelmezhető és kevésbé emészthető jogi tényállásokat. Igazán méltánylandó, hogy ő az erkölcs oldaláról közelíti meg az ügynöktörvényt, illetve annak egyik dilemmájaként boncolgatja. Bár szerintem ez is lehet, ugyanúgy zsákutca, mint a jogi megközelítés. Például milyen erkölcsi slusszpoén lenne, ha néhány közelmúltbéli vagy jelenlegi köztisztviselő eminensünkről kiderülne, hogy hazai (jogi, erkölcsi) értékítéletek alapján patyolattiszta, csak éppen más állam „ügynökségén” befogadott (dédelgetett) egyén volt. Lásd a lengyelországi példát. Természetesen meggyőződésem, hogy nálunk ilyesmi nem fordulhat elő. A magyar erkölcsiség sziklaszilárd talaján álló, megvesztegethetlen gazdasági, politikai és köztisztviselő elitünk körében ezt csak a rosszindulatúság vetheti fel, a valóság nem. Amennyiben mégis előfordult volna, úgy az az egyén már rég megszabadult bűnbánóan ettől a belső mocsoktól vagy vette a kalapját és önszántából félreállt. Én mindkettőre tudnék felmutatni hazai példát. Ugyanakkor azt sem tudom elképzelni, hogy az „ügynökségek” pusztán humánumból megküldenék a delikvensnek nacionáléját az átvilágítás bírójának, hogy azok erkölcsi feddhetetlensége csorbát ne szenvedjen. Azt pedig ugyancsak bizarr elképzelni, hogy az átvilágított minden ráhatás nélkül számot adjon múltjáról. Meggyőződésem, hogy az átvilágítás erkölcsi oldalról történő megközelítése sem elfogadhatóbb, mint a jogi szempontok alapján. **Eörsi** erkölcsi szemléletmódja e témában egyértelműen tiszteletreméltó, de érdemben általános érvényűvé aligha tehető.

Zámbó B. Endre, Budapest